

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 4 Korona
Fél évre 2 Korona
Negyed évre 1 Korona

VEGYES TARTALMU HETILAP MEGJELEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyil-t-éri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl

Kit válasszunk?

Egy egész héten keresztül vártam, lestem utána, hogy ki lesz az az „egy helybéli“, a ki választ adva a válaszra, majd bemutatja magát, s megtudjuk, hogy kivel állunk szemben: de ez a várakozásom eredményel nem járt.

A kedves cikkiró ur szereti a sötétséget. Én a világosság követője vagyok. Megmondom hát világosan, mindenk hallatára, miért kell nekünk egynéhány idevaló befolyásos nagyur palástolt erőszakosságával nyíltan szembeállva megmutatnunk, hogy a képviselőtestület meggyőződése fölött nem egy-két ember hatalmassága uralkodik, hanem hogy ezt az elhatározást a legegyszerűbb tanyai képviselő lelkiületében is a becsületes meggyőződés irányítja.

Egy névtelenségben rejtőzködő „derék“ uri ember megvádol engem azzal, hogy én erőszakosságokat követek el. Mikor ide cizítalom őt a nyilvánosság elé, hogy mondja meg hát becsületes nevét, s mondja meg azt, hol, mikor és milyen irányban követtem el erőszakot: a nyomorult rágalmazó fölhasználja a sötétséget, s tova iramlík előlem, mielőtt kikapná a megszolgált korbácsot.

Szinte tudni vélem, honnan ez a sötétséget kereső támadás. De nem szólok róla; jó nyomon járok. Különben is a hazug embert könnyebb utól érni, mint a sánta kutyát.

Hivatalomban épp úgy, mint azon kívül, szóval éppen úgy, miként írásban szoktam, azt hirdetem mindég a mindszenti nép előtt, hogy ne imádja senki faragott bálványát, és legkevésbé azokat, a kik azt a bálványt a közönség pillanatnyi tetszésére kifaragták.

Büszke vagyok rá, hogy elvem már is diadalmaskodott.

A névtelentül rágalmazó nem meri mutatni magát. Elmondom hát én neki, miért óhajtom községünk közigazgatásában és egész beléletében a rendszer változtatást.

Óhajtom, kívánom, sőt minden áron keresztül vinni törekszem, hogy Mindszent községben a közönséget meg ne zsarolja egyetlenegy tisztviselő se.

Megkövetelem föltétlenül, hogy a reája bizott kötelességeket minden köztisztviselő úgy teljesítse, hogy abban gáncsot senki ne találjon.

A legnagyobb szigorúsággal várom

el minden alkalmazottamtól, — akár függ tőlem az illető megválasztása, akár nem, — hogy még előirt kötelességein túl is minden utat és módot felhasználjon és értékesítsen e község közönsége javára.

Adott viszonyok között a legtulzottabb engedékenységgel nézem el a vétlen, vagy megbocsátható mulasztásokat; de nem tudom szivlelni azt, aki tudás és tehetség nélkül kapkod olyan állás után, a mely állásnak kötelességeit csak az arra hivatott elme tudása, kipróbált tehetsége és szilárd elhatározása képes megvalósítani.

Hogy ezt az eljárásomat gögnek, erőszaknak, visszaélésnek, tulkapásnak, vagy bárminek kereszteli el a hitvány önzés, mely a konczot félti, — azzal én csakugyan nem törődöm.

Igaz őszinteséggel cselekedtem egész életemen át mindig azokért, a kikől hálára soha nem számithattam. Ezen az uton haladok továbbra is, el egészen addig, míg le nem üt az, a kinek tán a legnagyobb hasznára voltam egész életemben.

Mert nálunk az is könnyen megeshetik.

A ki olvasni szokta irásaimat, érzi és megérti bizonyára, hogy az a hang, a mit ma használok, az elkeseredés hangja.

Ugy van; nem tagadom. De hát hogy is birjak én erről a dolgokról írni elkeseredés nélkül? . . .

Mért kívánom én petróleum helyett a villanyfényt, Koncz Lajos helyett Söhlya Gyulát: a milyen könnyü lehetne, olyan nehéz nekem erre feleletet adni.

Elmondjam tán azt, hogy én Koncz Lajost becsületes, derék embernek ismerem épp úgy, mint az egész közönség? Erre semmi szüksége Koncz Lajosnak.

Elmondjam azt, hogy őt mai állásában igen hasznavehető tisztviselőnek tartom; annyira használhatónak, hogy arra a nyomorult fizetésre nálánál külön embert nem is találhatnánk? Mit használok én ezzel Koncz Lajosnak?

De hát ki meri azt tőlem becsületes lélekkel kívánni, hogy hymnust irjak Koncz Lajosnak a gyakorlati közigazgatás terén való olyan érdemeiről, a mikről ő saját maga se tud?

Hát hasznára vagyok én Koncz Lajosnak azzal, ha babér koszorút fonok homlokára ma, s esetleg holnap le kell azt onnan szakitanom?

Ezt aligha köszönné meg nekem Koncz Lajos.

S viszont azt kérdezem, miért dicsérjem meg Söhlya Gyulát?

A ki ismeri őt, tudja nagyon jól, hogy miért „erőszakolom“ én az ő megválasztását.

Igaz, úgy van, nem tagadom el, hogy még erőművi uton is boldogítani akarom a mindszenti népet ezzel a kiváló tehetségű, nagy szívű emberrel, mert abban a meggyőződésben élek, hogy a mult időknek nagy mulasztásait, véghetetlenül sok visszaéléseit csak ő lehet képes itt nálunk megkorrigálni, s nagy alkotásokra hivatott fényes elméjével csak ő lehet vezére ennek a községnek, melynek fejlesztését, haladását életcéllul tűztem magam elé és ezt a célul szolgáló akarom mind azoknak támogatásával, a kik nem olcsó dicsőségért vagy anyagi haszonért tartanak ki mellettem, de szolgáló fogom még azon az áron is, ha össze kell törnöm bizonyos bálványokat, melyek egy vagy más érdekből utját szegik Mindszent község haladásának.

Nagyon téved Koncz Lajos és tévednek megannyian, a kik azt hiszik, hogy engem személyi tekintetek vezetnek a jegyzőválasztás komoly kérdésében.

Én Koncz Lajosban becsülni fogom jövőre is a derék jóbarátot; a közönség javára hasznosítani igyekezem munkását ezen tulra is: de arra a vezető állásra, miőnek én a főjegyzői állást tekintem, nem a mindennapi emberek sorából akarok egyet kiválasztani, hanem a kipróbált és elismert nagytehetségek közül.

Nem titok ez, nem frázis ez, de nem is sértés.

Koncz Lajos többször kijelentette előttem, hogy ő nem vágyódik előbbre; nagyon szívesen megmarad mai állásában, de hát neki pályáznia kell, mert úgy akarják — mások. Azok természetesen, a kiknek a szemében én szálfka vagyok, s a kik tetszetős jelszók hangoztatásával a közönség legfontosabb érdekeit is letörni készek — az én rovásomra.

Ez sem titok, ez sem frázis, ez sem sértés. Ez igaz valóság. Legyen rá tanum Koncz Lajos maga.

De hát az igazat megmondani nehéz, sulyos dolog. Bizony még börtörök az ember fejét miatta.

Sebaj. Az a meggyalázás, a mit az igaz szó kijmondásáért szenvedünk,

csak aczélozza erőnket az igazságért való további és állandó küzdelemre.

Mert úgy van beosztva a világ sora, hogy az igazságot legtöbbször fölfalja a hamisság. Erő, kitartás, valóságos szenvedély kell hozzá, hogy az igazságnak diadalt szerezzünk, hogy a sötétség helyébe az éltető világosságot behozzuk.

Ezért a világosságért küzdök én ma és mindenkoron, a míg csak Isten életemnek kedvez.

Megdobálnak érte, kigunyolnak, miert számtalan más törekvésemért a hol ellentétbe jöttem az egyéni aspirációkkal, de ez engem nem csüggeszt, mert hiszem és vallom. Eljön ideje nemsokára annak, hogy a petróleumot kiszorítja helyéből a diadalmas villanyfény és világosság lesz mindentűtt, a hol ma még sötétség uralkodik.

És a mikor ez az idő elérkezik, majd megérleli ez az én törekvéseim gyümölcsét is.

Én bizalommal várom a közelgő hajnal hasadását.

A földmives iskola.

Régi dolog, hogy a magyar ember még a legvitálisabb érdekű ügyek iránt is lassan melegszik fel; az sem új, hogy egyszerre felszokott pezsdülni a magyar ember vére, valahányszor azon abszurdumot hallja egyes képviselő ajkáról: „nem kell adót fizetni.“

Ezt általánosságban el lehet mondani a magyarról, s így a nagy sokaságban benne van szerény községünk is.

Hogy községünk különben derék népe

is lassan melegszik fel még az érdekesítő dolgok iránt is, példával illusztráljuk.

Felállítja az állam H.-M. Vásárhelyen a földmives iskolát. Itt van — mint a magyar ember mondja: a szánkban, de azért mindszenti illetőségű növendék nem frekventálja ezt a gazdasági intézetet. Ha képviselve van is ott Mindszent, talán egy növendék lehet ott hirmondónak. Ugy tudjuk, hogy ajánkozni ajánkoznak a tanfolyamra a mindszentieket is, de mire kenyértörésre kerül a dolog: „menni kellene“, azt mondja a böles (?) szülő: „mindenütt jó, de legjobb otthon“ a fiát szép énekszóval itthon fogja.

Mint tudjuk, az intézet még el is helyezi a végzett növendékeket birtokosoknál, s ez által jövőjét állapítja meg a fiatal embernek.

Ki az oka, hogy Mindszent oly gyéren, vagy egyáltalán nincs képviselve a földmivelő iskolában?

Talán cinizmus? vagy értetlenség? fősvénység azok részéről, kik áldozhatnának pár forintot gyermekeik elméjének kiművelésére? Mi az oka? Nem kutatom ezuttal, félek, hogy süketeknek énekelnek, nagyobb szolgálatot teljesítenek a köznek, ha ideiktatom a „Vásárhely és Vidéke“ nyomán a hódmezővásárhelyi földmives iskolában múlt hó 29-én tartott évvizsga eredményét, okulásul és megszívlelésül igen tisztelt földmivelő közönségünknek.

A szöveg így hangzik:

„Junius hó 29-én tartották meg a helybeli állami földmivesiskolánál az évvizsga vizsgálatot, mely iránt a közönség részéről is meglepően szép érdeklődés nyilvánult, a mennyiben a vizsgán mintegy kétszázan vettek részt.

Mint vizsgálóbiztosok, a földmivelésiügyi minisztérium részéről lovag Gruppen-

berg Ferentheil Frigyes szilágysomlyói földmivesiskolai igazgató és Berger Károly Lajos központi szolgálatra beosztott gazdasági szaktanár jelentek meg a vizsgálaton s rajtuk kívül az idegenből jelen voltak: Székely Jenő gazdasági szaktanár Adáról, Kemény Dávid, a budapesti magyar izraelita kézmű és földmivelési egyesület titkára és Mátéffy László a csongrádmegyei gazdasági egyesület titkára. Vásárhely városának képviselőjében megjelentek: Juhász Mihály polgármester, dr. Endrey Gyula orsz. képviselő, Szikszay Dénes, Pokomándy Imre és Bereczk Pál tanácsosok, Horváth László főszámvevő; a gazdasági egyesület részéről: Vékony József elnök, Kóti Sándor és Karnsz József gazdálkodók, valamint a közönség részéről is számosan.

A vizsga az egyik tágas teremben vette kezdetét reggel nyolcz órakor, mely terem csinosan és izélesen volt díszítve a növendékek által készített háziipari készítményekkel, melyeknek sokasága és kiváló szépsége valóságosan meglepetést keltett.

Talán mondanunk is fölösleges, hogy a vizsgálat, a szoroson vett elméleti résztől eltekintve, minden tekintetben gyakorlati irányu volt. A növendékek, kiknek értelmes feleletei különösen feltűntek, a gépek kezelése körül, az istállókban, a magtárban, a tejkamrában, a gyönyörűen gondozott kertben mutatták be tanulmányaikat, bizonyosságot nyújtván arról, hogy nemcsak könyvekből és nemcsak a tanárok előadásából sajátították el a földmiveléshez szükséges ismereteket, de a mit tanultak, azt gyakorlatilag is kifogástalanul és kitűnően tudják alkalmazni. Es e tekintetben a mily szépek és kifogástalanok voltak a növendékek által vezetett gazdasági naplók és számadások, épen olyan jól sikerültek azok

TÁRCZA.

A „Mindszenti Lap“ eredeti tárczája.

Modern cselédek.

— Humoreszk. —

A feleségem mindig kedves meplepésekben részesít: hol egy kapálódzó virgocza csemete, hol egy tetemes összegről szóló számla alakjában. A napokban pedig azzal a váratlan hírrel fogadott, hogy Zsófinak, a cselédleányunknak felmondott.

— Miért? — kérdeztem, mert hát sehogyan se fért a fejembe, hogy Zsófi távozzék a házamból.

A feleségem felelet helyett becsöngette a Zsófit.

— Hol van a liba? — fürmedt nőm a belépő lányra.

— Nem tudom, nagysága, — szót Zsófi némileg sértődött módon; előbb elzártam a szekrénybe.

— De csak nem nyelte el a föld, hogy sehol sem lelem.

— Már-már kicsuszott a számon, hogy „elég liba vagy te édes rózsám“, — de gondoltam a következményekre, melyek a feleségemmel szemben rám nézve mindig szomorúak.

— De édesem — mondtam Zsófinak — maga csak nem akar visszaemlékezni, mikor észrevette a liba eltűnését?

— Kérem, nagyságos ur, a mikor András — a baka — itt volt, a libát is még itt láttam, de mikor András elment, a libát nem láttam már.

— Tehát András itt volt? Es mi haszna, ha Andrással a liba eltűnt? Nos, vallja be, mit tett?

— Hát . . . hát — siránkozott Zsófi — András megette a libát, mert csak nem adhatok főzeléket.

— Csepp kedvem sincs, hogy a hadsereg gyomrának szükségleteit fedezzem, — mondtam — maga pedig két hét múlva elmehet.

— Se baj — jegyezte meg Zsófi, — felmondtak már nekem különb és finomabb házakban is.

Az ügy ezzel be volt fejezve, de nagyon téved az, aki azt hiszi, hogy most minden gondtól megszabadultam.

Cselédet kellett fogadnom, a ki csinos is legyen, vasalni, sütni, főzni kitűnően tudjon, ne legyen se sánta, se pupos, se vak, se néma, se süket, de tudjon mindent. Es a jó tulajdonságaiért és megbecsülhetetlen szolgálatiért ne számítson többre, mint feleségem magelégedésére, hét forinttal fűszerezve, a mi elvégre nem is olyan kevés, ha vesszük.

A cselédközvetítő derekasan megfellelt hivatásának. Annyi cselédet protezsált hozzám hogy belőlük akár egy egész asszony regimentet is állíthattam volna össze.

Az első csinos barna hölgy volt. Könnyű vászonruhában lebbent be az ajtón és virágos kalappal fején, hosszú svédkeztűs kezében pedig női esernyőt szorongatva, mint egy felpántlikázott német harci mén állott meg előttem.

— Parancsol nagysád? — hebegtem zavarodottan, — talán szolgálatára lehetnének?

— Hisz éppen én akarom a nagyságos urat szolgálni, — hangzott a válasz.

Ajkamba haraptam baklövéssemre és izgatottan lapoztam bizonyítványai között.

— Nagyon rövid bizonyítványok! — jegyeztem meg kis szünet után.

— De annál több! — vágott vissza. Sajnos, nem az én hibám. A nagyságok már fájdalom, rossz szemmel nézik, ha cselédjük a divat szerint öltözködik. Legutóbbi urnóm is azért mondta fel a szolgálatomat, mert oly tavaszi kabátot készítettem magamnak, mint az övé volt. Ez nem lett volna baj, de az már igenis baj lett, mikor én a tavaszi kabátomat kifizettem, míg a nagysága adós maradt az árval.

— Igen, — hagytam helyben állításait, — de tán eljönne holnap a válaszáért?

Ó szóra sem méltatott, kapta bizonyítványait, sarkon fordult, s indult. Az ajtóból még visszakiáltott:

— Ön különben is a harmadik emeleten lakik és így nem is szolgálnám. Volt szerencsém! — és becsapta maga után az ajtót.

Alig szedelőzködtem fel meglepetéseimből, mikor egy tömzsi, pozsgás arcú leány állott előm.

Meg se várta megszólításomat, hanem egyszerűen belefogott mondókájába.

— Tetszik tudni, nagyon jó vagyok. Sütni, főzni, vasalni, mosni, porolni egyszerűen tudok. De elmondom, hogy miért távoztam az előbbi helyemről. Az asszony nem tudott főzni és képzelje csak, a burgonyát ollóval akarta vágni, a levest habbal tálalta, a húst a kanállal metélte, a

a gyakorlati produktumok is, melyeket a tejkamrában, az istállóban, a gépeknél és a kertben mutattak be a növendékek.

Végtelenül sajnálatos, hogy gazdáink közül sűrűbben és minél tömegesebben nem keresik fel a mintaszerűleg kezelt földmivesiskolát, melynek meglepő tisztasága és az ott tapasztalható rend és csinoság egyaránt dicsérik a Szeless János igazgató és a derék tanári kar fáradságos buzgalmát.

Látva és tapasztalva ezeket igen kívánatos volna, hogy gazdaközönségünk az eddiginél nagyobb érdeklődést tanúsítson a földmivesiskola iránt, mely kitűnő vezetés alatt állván, hatását első sorban is itt nálunk kellene, hogy éreztesse.

VEGYESEK.

— **Ülés.** E hó 16-án a vármegyei központi választmány ülést tartott. A képviselő választók névjegyzéke véglegesen össze van állítva a jövő évre, s e hó 20-tól minden községben közzszemlére van kitéve.

— **Anyag átvétel.** Folyó hó 16-án járt községünkben azon bizottság, melynek feladata az utkiépítésre szükségelt földmunkálattal, s a behordott anyagot szokta átvenni. Ezuttal a mindszent—szegvári uton teljesített földmunkálattal bírálta felül a bizottság, s azt, — csekély pótló munkát irván elő — helybenhagyta.

— **Vörös kakas.** A Mindszenttel átellenes és a Pallavicini uradalomhoz tartozó Baks majorra a vörös kakas szállott le e hó 15-én délelőtt. Leégett a főgépész lakja s az avval összeépített gépműhely. Az épület rendeltetéséhez képest nagy területet foglalt el. Benne volt elhezve a lakatos, asztalos műhely, értékes eszterga-padokkal furógépekkel felszerelve, s a szükséges mellékhelyiségekkel. De náddal volt fődve ez

salátát olajjal mosta és csirkét forró víz helyett petróleummal koppasztotta. Hát kérem, ezért mentem el onnan és megfogadtam, hogy csak oda szegődöm, ahol magam főzhetek.

— De a főzésben segítségére akarok lenni! — válaszolt a feleségem.

— Isten ments! — kiáltot, — jaj, csak azt ne! és ment, Isten hírével.

Alig telt öt perc és az ajtó szárnyai ismét kinyitak. Vézna, szikár hölgy lépett be, kinek hajlott orrát régi okulláré nyergelte meg. Hóna alatt újságokat megkönyveket szorongatott.

— Bocsánat, — szólt — hogy előzetes bejelentés nélkül batorkodtam tiszteletmet tenni, de a nemes érzés, mely szívet áthatja, arra buzdított, hogy lépjek be az önök családi tűzhelyüknek szentelt hajlékába, hol az igazi szolgáló lélek, igaz szívhez szólhat. Van szerencsém tehát szolgálataimat tisztelettel följajánlani, ama reményben, hogy jövőben kikeményítendő ingek, rántott csirkék, hámozott krumplik, tanúságot tesszenek hasznavehetőségemről és a háznál végzett szolgálataim nélkülözhetetlenségéről. Nevem Berki Eulália.

Onkéntelenül bemutatkoztam.

— Várományos Zoltán, hirlapíró vagyok, — mondottam, — ah, pardon, ön a cselédem akar lenni. Hát csak tessék kimeni a konyhába.

Nem tudom, mi történt ezután, csak arról van most határozott fogalmam, hogy Zsófi a világ legjobb cselédje, kinek igényei egy libacszombnál nagyobbra nem terjednek. Nem is fogadok föl cselédet egy hamar.

L. K.

egyetlen épület még a majorban. Ez volt a major legrégebbi épülete, régente ispán lakás. A főgépész családja távol volt, Csanyon gyászmisén, a gépészek a megindult csépléseknél, gőzekéknél, szivattyugépnél szanaszét, egyetlen segéd dolgozgatott a műhelyben, az inas pedig aludt fájós lábával a segédszobában. Még csak a szolgáló leány volt a háznál. A legnagyobb dolog idejében alig volt élő lény a major udvarán, azok is asszonyok, gyermekek. Már lángban állott a tető egészen, amikor az épülethez haladók kiabálására figyelmesek lettek az alattuk foglalkozó segéd és inas és éppen annyi idejük volt, hogy az épületet elhagyták, mert a következő pillanatban lecsuszott mögöttük a háztető. Az odaérkezett segítség a lakóépületben lévő holmit igyekezett menteni, a gépműhely mentéséhez már nem jutott erő, az a mellékhelyiségekkel mentetlenül leégett, az épület tövében égő nádhalmoz tűze a széles ablakon át behatolt a műhelyek belsejébe rövid idő alatt. A közeli majorokból telefonice oda rendelt segítő tüzi fecskeknél már csak a szomszédos cselédlakást menthették. Sok kár érte a főgépészt, kinek jelentékeny értékű gabonája, szalonája, disznóháza stb. állott a padláson, de nem kisebb az uradalmat, a tönkre ment műhely felszerelésekben. Épület és műhely berendezés egyébként biztosítva volt. — A tűz keletkezéséről ki sem képes fölvilágosítást adni.

— **Utcáink szabályozása.** Egyenesedik a Nagy-utca. Arra is jó volt a járdáépítés, hogy az utcára erősebben kiszögellő telkeket a rendes utcavonalon tereplik. De nem csak a telkek beépítetlen részét, hanem a házakat magukat is. Dicséri a képviselőtestület magatartását, hogy nem riadt vissza az Elek-féle ház költségesebb levágásától sem. De szép a háztulajdonos tól is, hogy áldozatot hozott a község szépségért, mert bár elég illendően megfizette a község a levágott telket és épületet, de az is tagadhatatlan, hogy a levágás után az utcai szoba is veszített szögletes formájából. Az ősön bejebb vettett a templommal átellenes Bozó-féle ház kerítése, e tavaszon pedig az Elek- és Bánfi-féle csucsi házakéi. A járdák elhelyezése úgy történt, hogy ahol az kiépült, egyúttal mintegy megállapított a későbbi építkezés vonala, mert csak a külső élétől kell visszamérni 170 centimétert s az új épületek lassanként egyenes vonalba jönnek. Erre a kis szabályozásra is nagy szükség volt már, mert megvallva, eddig az építkezési vonalak úgy állapítottak meg, a mint hagyomány szerint a Tisza folyónk iránya lön meghatározva.

— **Szárazság.** Általános a panasz az állandó szárazság miatt. Itt-ott foltonként esik csak némi záporosó. Nem elég a gyenge termés, az esőhiány párosulva a kánikulai hőséggel, megcsökkentette nemcsak az anyaszénát, de a sarjura való kilátást is. Mig így minden halandó az égből várja a földeket nedvesítő áldást, azalatt a mindszenti uradalom éjjel-nappal fáradhatlan igyekezettel emeli a Tisza vizét a községgel szomszédos müréjére. Mindenütt sárgára válik a föld színe, a legelőkről istállókra kénytelenek vonulni az uradalom jószágai is, azonban ezzel gyönyörű ellentétet képez a reá csörgedező víztől majdnem hangosan növe zöld müréti pázsit, nevelvén ez évben már a második sarjút. Jöjjön el „Alföldi öntöző csatorna“ a te országod mielőbb, hogy mások is részesül-

hetnének a mostan majdnem haszontalanul hőmpölygő Tisza-Dunából a jótékony öntözésben.

— **A közönség figyelmébe.** Az újjou-nan készített gyalogjárdákat beborítják egy centiméter vastag homokréteggel, avval a czélzattal, hogy azt részben az esők, részben a járó-kelők a téglák közeibe juttassák s ez által a lerakott téglák szoros fekvését biztosítsák. Sok lakostársunk ezzel nem lévén tisztában, de a homok czélja iránt nem is érdeklődvén, amint a mesterek a házat elhagyják, a legelső szombaton legkésőbb letakarítják a drága pénzen oda hordott homokot. Nagyon szép a tisztaság-szeretet, az új kövezet még meg is érdemi, de hát tartunk fönn e jó igyekezetet akkorra, a mikor a homok helyett sár, piszok gyülik össze a kövezeten, azt igyekezzünk akkor minél serényebben letakarítani, azonban ezuttal várjuk be azt az időt, amikor a homok magától eltűnik a járda fölszínéről, amikor hivatását betöltötte, amikor a téglák elég szilárdan fekszenek. Mert — mint értesültünk — aki csupa jóhiszeműségből is, de ideje előtt eltávolította a homokot háza, illetve lakása előtt, a hiányzó homokot saját költségén lesz kénytelen pótolni.

— **Közgyűlés.** A helybeli „Iparosok és Kereskedők Köre“ ma délután 3 órakor tartja meg évi rendes közgyűlését, melyre a kör tagjainak figyelmét ez uton is felhívjuk.

— **Birtokvétel.** Megemlékeztünk már arról, hogy Szegvár község özv. Kohn Adolfné, valamint Kohn Adolf örökösaitől Szegvár község határában fekvő Kontra pusztát, mely összesen 233 kat. hold, megakarja vásárolni. E hó 18-án járt itt a küldöttség, s az özvegynek, valamint az örökösöknek katasztrális holdanként 800 koronát, összesen 186628 koronát ígért. Hogy létre jön-e az adás-vétel, attól függ, hogy az érdekeltek megtudnak-e egyezni.

— **Tüzek.** Szegvári tudósítónk írja: B. lapjuk egyik számában a Krónikás megénekelte, hogy nálunk egy asszony kutba esett stb. Hát e féle szerencsétlenség megeshet akárki fővel, de hogy egy kigyulladt házat, minden férfi beavatkozás nélkül, csupán asszonyok oltsanak el, azt hiszem, még a „Mindszenti Lap“ krónikása se látott. Ez pedig megtörtént Szegváron. Ugyanis az Ujjfaluban f. hó 11-én a délelőtti órákban Szarvas Mihály háza ismeretlen okból kigyulván, — a férfiak mezei munkával lévén elfoglalva, — pillanat alatt száz meg száz asszony gyűlt össze, s hogy azok az oltást mily hősiességgel és mily szakértelemmel végezték, bizonyítja azon körülmény, hogy a már lángokban állott háztetőn a tűz továbbterjedését a tető felszaggatásával megakadályozták és a tüzet alig fél óra alatt eloltották. Valóban ritka látványt nyújtott, hogy népesedett meg az égő háztető asszonyokkal, s hogy a felállított létrák fogain asszony asszony mellett adogatta fel a vizet a legveszélyesebb helyre. — Másnap, azaz 12-én, ismétlődött a vörös kakas, mikor is Berkecz Mátyás háza égett le.

— **Az elsőség pálmája** illetik meg napilapjaink sorában kétségbevonhatlan a Pesti Hirlapot. Ahány kitűnősége van a magyar irodalomnak, csaknem mind a Pesti Hirlap munkatársai közt foglal helyet: Jókai Mór, Mikszáth Kálmán, Dóczy Lajos, Tóth Béla, Kenedy Géza (Quintus), Kozma Ander (Koboz), Kóbor Tamás, Ambrus Zolt-

tán, Abonyi Arpád, Bródy Sándor, Muray Károly, Gárdonyi Géza, Werner Gyula, — oly névsor, melylyel igazán, egy más napilap sem dicsekedhetik. Vezérezikírói elsőrendű publicisták; Kenedi Gézán, Kóbor Tamáson és Bede Jóban kívül, a kik a lap belső dolgozó társai, vezércikket írnak a lapba: Matlekovics Sándor, Neményi Ambrus, Busbach Péter, stb. A Pesti Hirlap naponkinti gazdag és válogatott tartalmán kívül — csaknem minden nap 24 oldalon jelenik meg, amivel szintén egyedül áll a napi sajtóban — rendkívüli kedvezményekkel is szolgál előfizetőinek; ilyenek minden óra ingyenes jegyzéknapló, a Divat Szalon című kitűnő divatújság kedvezményes áron való megrendelése és végül a Pesti Hirlap nagy képes naptára, melyet minden előfizető díjtalanul kap meg a karácsony előtti napokban. A Pesti Hirlap 1902 ik évi nagy naptára az eddigi évfolyamoknál is gazdagabb tartalommal és díszesebb nyomdai kiállításban fog megjelenni. A magyar irodalom minden kitérősege ir az idén a naptárba, melyre mint egy becses irodalmi almanachra már most is felhívjuk a magyar olvasóközönség figyelmét. Regénycsarnokában a Pesti Hirlap most Abonyi Arpádnak A fehér asszony c. regényét kezdi közölni. A Pesti Hirlap előfizetési díja egy óra 2 kor. 40 fillér, félévre 14 kor., negyedévre 7 kor. Divat Szalonnal (megjelenik havonként kétszer, évenként 48 színes divatkép, 24 szabás iv, mértékszerű szabások ingyen, gyermekdivat stb.) együtt 9 korona. A Pesti Hirlap kiadóhivatalának címe: Budapest, V., Váci körút 78 szám.

— A tiszai fürdőház magánosok pénzén és kényelmére épült ugyan, mind a mellett alkalmat ad arra is, hogy egyes dolgai a nyilvánosság elé kerüljenek. Tudvalévőleg a fürdőház létesítése legelső sorban a főszolgabíró ur buzgó tevékenységének érdeme. Most mégis arról értesülünk, hogy a főszolgabíró ur bizonyos kellemetlenségek miatt kilépett a felügyelő bizottságból, s maga helyett Dr. Albertényi Adolf ügyvéd urat ajánlotta megválasztásra, a ki már is foglalkozik a fürdő-rendszabályok kidolgozásával.

— Lóköttők. Ozv. Weisz Lórinózné Csontos tanyájáról mult hétfőn virradóra ismeretlen tettesek három pejszinű, 3 éves, W bélyegű nemes faj csikót loptak el. A csendőrség erélyesen nyomozza a lóköttőket.

— Egy hölgy emlékiratai czimvel ritka érdekes könyv került a könyvpiacra. Beck Vilma bárónő, ki az 1848/49-iki szabadságharcban mint titkos kém jelentékeny szerepet játszott s mint Kussuth Lajos és Görgei Arthur megbízottja, a legfontosabb küldetéseket végezte, kiadta hazánk e legdicsőbb és egyuttal legszomorubb korszakára vonatkozó emlékiratait. Bátran állíthatjuk, hogy rég látott napvilágot e műhöz fogható érdekes könyv. Az olvasó nem bir megvalni az érdekesnél érdekesebb részletektől, melyek a nagy idők legintimebb részleteit tárgyalják. Sok olyan dolgot tudunk meg e könyvből, melyet eddig elferdítve olvastunk a valóságnak meg nem felelő leírásokban. Minden hazafi igaz gyönyörűséggel fogja olvasni e művet, mely Ferenczi B. miskolci könyvkiadónál rendelhető meg. — Ara 3 korona.

Nyilt-tér.

(E rovat alatt közlöttékért nem vállal felelőséget a szerkesztő.)

A „Magyarország“ politikai napilap 169. számában „Választási mozgalmak“ czimű rovatában oly értelmű közlemény jelent meg, mely szerint a szegvári kerület 48-as választói Városy Gyula kisteleki plébános, országgyűlési képviselőnek ajánlotta volna fel a szegvári kerület mandátumát, illető-

leg a jelöltséget a jövő képviselő-választásra.

Nincs tudomásunk arról, hogy a kerület 48 as polgárai **megbizást** adtak volna Korom Lajos és társainak arra nézve, hogy **jelöltséget** bárkinék küldöttségileg felajánljon, vagy a kerület bizalmát bárkinék is kifejezze.

Ugy tudjuk, hogy fent nevezett lap idézett cikkében szereplő szónok ur azonos azon személylyel, ki nemrégiben még Lipkay Kálmán szegedi ügyvéd jelölése érdekében ment küldöttségbe, daczára annak, hogy **szavazati joggal nem bir**; kinek — szolgálatai elismeréséül — részére Lipkay Budapesten diszes felöltöt szabott.

Szónok ur azonos azon Korom Lajossal, a ki dr. Vázsonyi Vilmos budapesti ügyvédet, pártunk vezérét, lakásán felkereste és neki szolgálatait felajánlotta, melyre dr. Vázsonyi **nem reagált**.

Nem tudjuk — de gondoljuk — micsoda intencziók vezérlik Korom Lajost jelölt hajhászásában, de utóvégre is már eljárása minden jóizlést ember önértetét sérti.

Rösteljük, hogy Korom Lajos **megbizás nélkül**, — mert hát ki is bizná meg őt — az egész kerület nevében beszél és „**fenkölt szavakkal**“ tolmácsolja az **összesség bizalmát** majd az egyiknek, majd a másiknak.

Szükségesnek tartottuk fentieket nyilvánosan közzétenni, ugy szintén demantálni fogjuk a hirt az Ugron-párti „Magyarország“-ban, annál is inkább, mert Ugron Gábor határozottan megígérte, hogy **dr. Vázsonyival szemben, ki a magyar parlamentnek díszére válhatnék**, saját pártja **jelöltet nem állit**, sőt kijelentése főleg abban kulminált, hogy miután kerületünkben pártja nincsen, meg sem kísérli, hogy **egy oly nagy tehetőség elé, mint Vázsonyi, akadályokat gördítsen**.

Ily értelemben nyilatkozott maga **Kossuth Ferencz is**.

Szükségesnek tartottuk fentieket nyilvánosan közzétenni, mert a „Magyarország“ jelen közleménye ellenkezik az április 3-iki számban megjelent közleménynyel.

A Vázsonyi-párt végrehajtó bizottsága.

CSARNOK.

A hétről.

Uborka szezon van,
Miről tudjak írni,
Most a nagy világban
Nem történik semmi.
A ki csak teheti
Elmegy fürdőhelyre,
Hogy a gond ne bántsa
Egy kevés időre.

A jó mindszentiek
Nem mennek messzire,
Omnibuszon járnak
A Tisza szélire.

Ott fürdenek szépen
Reggeltől estélig,
S ugy mint Ostendében:
Magukat jól érzik.

Megtérnek csendesen,
Nincsen semmi biba,
Nézet-különbségben
Nem lehet galiba.
Jogot szolgáltat a
Fürdő-direktorság:
Pocskolni nem szabad!
Ez ám az igazság.

A ki mégis pocskol,
Vagy sért egy másikat,
Vagy vizes kötelet
Szárász teszhez csusztat:
Isten irgalmazzon
Neked jó halandó,
Ki is zárnak bizton,
Nincs appelláció.

Az alkalmazkodás
A legfőbb valami,
Mert a szabaduszás
Ext feltételezi.
Ha nők és férfiak
Meg akarnak férni,
Senkinek sem szabad
Akkor nyegléskedni.

A jó Tisza vizet
Sokan nem használják,
Pedig lelket éltet
És új, friss erőt ad.
Fürdés helyett inkább
Küldöttségbe mennek,
Követet jelölnek
A jó mindszentiek.

Nem tudjuk közvetlen,
Máshonnan olvassuk:
„Szomszéd Kisteleken
Négy falut osudáljuk,
Csany, Mindszent, Tömörkény,
Szegvár küldöttségét,
— Nem hozza közlemény
Küldőiknek nevét.

Szónokuk hatásos,
Szép beszédet mondott,
— Ecsetelni bajos,
Hiszen nem voltunk ott. —
Igy írja az ujság,
Abban vagyon benne,
Hogy mi a valóság
Ki felelne erre?

A monstre küldöttség
Haza érkezett már,
Reájuk Lipkay
Im már hiába vár.
De hogy elmennek-e
Többször Kistelekre,
Bizony, az is most már
Kérdések kérdése.

Ne képzeled idegen
Azt a bohóságot,
Hogy ok küldöttségben
Fogják a balekot.
Demokrata programm
Nincsen még törvénybe,
Első apánk Adám,
Sajnálná ha élne,

Nem szólnak ők bele.
Választási harcba,
Mert nincsenek benn a
Szavazó listába.
Egyik kortes-társuk
Amugy nyilatkozott:
„Jelölni, jelöljük:
Választás — más dolog!“

Dalnok.

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos
Weisz Ignác.